

Sygn. akt I NO 71/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wiak (przewodniczący)

SSN Maria Szczepaniec (sprawozdawca)

SSN Jacek Widło

w sprawie z odwołania A. K.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 6 grudnia 2018 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na siedemnaście stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w P., ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 283

z udziałem M. D. A., M. M. B., D. F. Ż., M. G., J. J., D. J., J. E. J. , A. J. K., A. M. , B. O., F. P., K. M. S., J. E. S., P. P. S., A. S. C., M. P. S. i M. W. W.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 25 września 2019 r.

1. umarza postępowanie w zakresie punktu pierwszego zaskarżonej uchwały;

2. uchyla częściowo zaskarżoną uchwałę w punkcie drugim w zakresie nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie A. K. do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w P. i przekazuje sprawę Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Na wstępie należy zaznaczyć, że 6 grudnia 2018 r. Krajowa Rada Sądownictwa podjęła uchwałę nr [...] w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na siedemnaście stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w P..

W uchwale nr [...] wskazano, iż na podstawie dyspozycji art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 84, dalej jako u.k.r.s.) Krajowa Rada Sądownictwa przedstawia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie: M. D. A. , M. M. B. , D. F. Ż., M. G. , J. J. , D. J. , J. E. J. , A. J. K. , A. M. , B. O. , F. P. , K. M. S. , J. E. S. , P. P. S. , A. S. C. , M. P. S. oraz M. W. W. do pełnienia urzędu na siedemnaście stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w P..

Krajowa Rada Sądownictwa w uchwale nr [...] zadecydowała także o nieprzedstawianiu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie:

M. A. A. , K. B. , G. B. , J. B. P. , J. B. , A. B. F. , B. R. G. , M. M. G., A. G. , M. G. , B. G. , M. G. P. , M. H. , M. S. J. , Ł. K. , A. M. K. , J. M. K. , D. K. , M. Ł., G. A. Ł. , E. J. M. , J. M. , E. N. K. , D. N. , E. P. , M. E. R. - B., A. J. S. , S. M. S. , A. M. T. , A. T. , A. E. W. R., M. Z. , A. K. Z., R. M. Ż. do pełnienia urzędu na siedemnaście stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w P..

Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, że kandydaci biorący udział w konkursie spełniają wymagania ustawowe określone w dyspozycji art. 63 § 1 ustawy z 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2018 r., poz. 23 ze zm.).

Krajowa Rada Sądownictwa, kierując się kryteriami wymienionymi w treści art. 35 ust. 2 u.k.r.s., uwzględniając uzyskane przez kandydatów oceny kwalifikacji, doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, oceny ze studiów i egzaminu zawodowego oraz wyniki głosowania Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...) oraz inne dokumenty dołączone do kart zgłoszenia, po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy, uznała, że Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej zostanie przedstawiony wniosek o powołanie M. D. A. , M. M. B. , D. F. Ż., M. G., J. J., D. J., J. E. J., A. J. K., A. M., B. O., F. P., K. M. S., J. E. S., P. P. S., A. S. C., M. P. S.

oraz M. W. W. do pełnienia urzędu na siedemnaście stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w P..

Odwołanie od przedmiotowej uchwały złożył A. K.. Skarżący zaskarżył wskazaną uchwałę na zasadzie art. 44 u.k.r.s. w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c. w przedmiocie przedstawienia wniosków o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, to jest w zakresie, w jakim KRS:

1) postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wnioski o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wyżej wymienionych dwunastu Uczestników postępowania.

2) postanowiła nie przedstawiać wniosku o powołanie do pełnienia tego urzędu Wnioskodawcy.

Zaskarżonej Uchwale odwołujący się zarzucił:

1. Naruszenie przepisów prawa procesowego w postaci:

- art. 33 ust. 1 u.k.r.s. w zw. z art. 35 ust. 1-2 u.k.r.s. i art. 42 ust. 1 u.k.r.s. poprzez: - dokonanie oceny kandydatury odwołującego się bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Krajowej Radzie Sądownictwa oraz dokonanie tej oceny w sposób sprzeczny z prawem, dowolny oraz sprzecznie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji Wnioskodawcy i konkurujących z nim kandydatów, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów; brak określenia i rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur w oparciu o jasne i jednakowe dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria oceny kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie; brak porównania i omówienia ocenianych kandydatur w oparciu o jednolite dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria ustawowe, a także niezastosowanie części ustawowych kryteriów oceny kandydatur, co skutkowało wydaniem Uchwały o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosków o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wyżej wymienionych dwunastu Uczestników, a nie Wnioskodawcy;

- oparcie Uchwały na wybiórczych (niepełnych) ustaleniach faktycznych, mimo dostępu do nich w oparciu o posiadany materiał dowodowy, co skutkowało przedstawieniem w Uchwale Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosków o

powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wyżej wymienionych dwunastu Uczestników, a nie Wnioskodawcy;

- przyjęcie stanowiska zespołu oraz podjęcie Uchwały mimo niewykorzystania wszelkich (a nawet większości) przewidzianych prawem możliwości służących dokonaniu oceny, według jednolitych kryteriów, kandydatur wszystkich osób uczestniczących w konkursie oraz nie wyjaśnieniu istniejących w sprawie rozbieżności i wątpliwości, co skutkowało przedstawieniem w Uchwale Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosków o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wyżej wymienionych dwunastu Uczestników, a nie Wnioskodawcy;

- przypisanie zbyt dużego znaczenia przy podejmowaniu Uchwały stanowisku zespołu rekomendującego kandydatury Krajowej Radzie Sądownictwa, o czym świadczy powielenie argumentacji w części uzasadnienia Uchwały omawiającego stanowiska zespołu i Krajowej Rady Sądownictwa, w efekcie czego Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej mają zostać przedstawione wnioski o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wyżej wymienionych Uczestników, a nie Wnioskodawcy;

- poprzez sporządzenie uzasadnienia Uchwały w części dotyczącej kandydatur Wnioskodawcy i pozostałych Uczestników w sposób uniemożliwiający poznanie motywów podjęcia Uchwały, co utrudnia odniesienie się do całości przesłanek, na podstawie, których Krajowa Rada Sądownictwa uznała, że kandydatura Wnioskodawcy jest gorsza od kandydatur pozostałych Uczestników w obecnej procedurze konkursowej;

2. Obrazę prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.k.r.s.), w postaci art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP, poprzez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, tj. brak dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiono

wnioski o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wyżej wymienionych dwunastu Uczestników, a nie Wnioskodawcy.

Wobec powyższego, A. K. wniósł o uchylenie uchwały w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na odwołanie Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o jego oddalenie w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Odnosząc się do zarzutów podniesionych w odwołaniu, Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, że odwołanie A. K. jest bezzasadne, gdyż odwołujący się nie wykazał w odwołaniu, że kwestionowana przez niego uchwała Krajowej Rady Sądownictwa jest sprzeczna z obowiązującym prawem.

W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa, zaskarżona uchwała została podjęta w wyniku dokonania oceny całości okoliczności sprawy w sposób zindywidualizowany w stosunku do każdej z osób, biorących udział w przedmiotowym postępowaniu konkursowym, zgodnie z wszelkimi zasadami wynikającymi z u.k.r.s. i ukształtowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego i na tej podstawie stwierdziła, że odwołujący się w niniejszej procedurze nominacyjnej nie jest lepszym kandydatem do przedstawienia Prezydentowi RP do powołania na to stanowisko od osób wymienionych w punkcie pierwszym zaskarżonej uchwały. Podniesione w odwołaniu zarzuty nie mogły więc posłużyć wykazaniu, że zaskarżona uchwała w kwestionowanej części została podjęta z naruszeniem prawa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Należy zauważyć, że Sądowi wiadomym jest z urzędu, że punkt pierwszy zaskarżonej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa został uchylony w wyniku wydania przez Sąd Najwyższy wyroku z 1 lipca 2019 r. w sprawie o sygn. akt I NO 70/19. Oznacza to, że punkt pierwszy zaskarżonej uchwały - którego uchylenia domagał się również Skarżący w niniejszym postępowaniu - został skutecznie wyeliminowany z obrotu prawnego. W związku z tym, postępowanie kontrolne w zakresie tego punktu uchwały należało umorzyć (o czym orzeczono w punkcie pierwszym niniejszego orzeczenia).

W dalszej kolejności należy podnieść, że zgodnie z treścią art. 44 ust. 1 u.k.r.s. uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z prawem. W orzecznictwie za utrwalony należy uznać pogląd, że kognicja Sądu Najwyższego nie obejmuje badania merytorycznej trafności wyboru dokonanego przez Krajową Radę Sądownictwa (por. m.in.: wyrok Sądu Najwyższego z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 9/11; wyrok Sądu Najwyższego z 14 kwietnia 2016 r., III KRS 8/16; wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17). Sąd Najwyższy kontroluje - w granicach odwołania, czy nie doszło do naruszenia przepisów postępowania lub przepisów prawa materialnego mających zastosowanie w sprawie.

Z uwagi na fakt, że to do wyłącznej kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa należy wybór kandydatów do objęcia urzędu sędziego należy uznać, że Krajowa Rada Sądownictwa ma w tym zakresie przyznaną szeroką władzę dyskrecyjną. Uznanie Krajowej Rady Sądownictwa oznacza, że w określonym stanie faktycznym kilka alternatywnych decyzji dotyczących wyboru najlepszego kandydata może być dopuszczalnych, a sama okoliczność, że zewnętrzny obserwator (w tym Sąd Najwyższy) innego kandydata postrzegałby jako lepszego nie jest wystarczające dla stwierdzenia sprzeczności uchwały z prawem. Swoboda wyboru osób, które zostaną przedstawione Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest jednak nieograniczona; wybór kandydatów nie może być arbitralny i odrywać się od ustawowych przesłanek czy zgromadzonej w sprawie dokumentacji.

Należy podnieść, że Krajowa Rada Sądownictwa cieszy się znaczną swobodą oceny poszczególnych kandydatów. Żadne z ustawowo przewidzianych kryteriów oceny kwalifikacji kandydatów do pełnienia urzędu sędziego „nie ma charakteru decydującego, ani też nie jest koniecznie wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich. Decyduje ocena całościowa wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów” (wyrok Sądu Najwyższego z 10 listopada 2016 r., III KRS 32/16). Ocena Krajowej Rady Sądownictwa może również odbiegać od numerycznych wskazań wynikających z opinii, jakie Krajowa Rada Sądownictwa jest zobowiązana brać pod uwagę na podstawie art. 35 ust. 2 pkt 2 u.k.r.s., bowiem wybór kandydata przedstawianego Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziowskie nie może być redukowany do wyników

matematycznego algorytmu (wyroki Sądu Najwyższego: z 10 listopada 2016 r., III KRS 32/16, z 24 września 2014 r., III KRS 43/14 oraz z 5 września 2013 r., III KRS 212/13).

Nie sposób uznać za uzasadnienie, o którym mowa w art. 42 ust. 1 u.k.r.s., sformułowań zawierających same jedynie zapewnienia o wzięciu pod uwagę kryteriów ustawowych oraz konstytucyjnych, w szczególności zaś o tym, że „przy ocenie kandydatów na siedemnaście stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w P. [Krajowa Rada Sądownictwa] zastosowała reguły oraz kryteria jednolite i obiektywne, odpowiadające zasadom równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej”. Zapewnienia takie są niewystarczające zwłaszcza w odniesieniu do osób, których nie przedstawiono we wniosku Prezydentowi RP. Konieczne jest w tej mierze takie skonstruowanie uzasadnienia, by wskazywało ono na elementy dokumentacji, które przesądziły o nieuwzględnieniu Skarżącego we wniosku o powołanie na urząd sędziego sądu okręgowego.

Krajowa Rada Sądownictwa zauważyła, że art. 42 ust. 1 u.k.r.s. stanowi, iż uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia, nie określając jednak wymaganej treści tego uzasadnienia. W zaskarżonej uchwale Krajowa Rada Sądownictwa przedstawiła dane dotyczące wszystkich uczestników tego postępowania nominacyjnego. Krajowa Rada Sądownictwa wskazała, że o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosków o powołanie M. D. A., M. M. B., D. F. Ż., J. J. , D. J., J. E. J., A. J. K., B. O., F. P., J. E. S., P. P. S. i M. P. S. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w P. zdecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności oceniane łącznie kwalifikacje kandydatów oraz ich dotychczasowe doświadczenie zawodowe.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia procedury postępowania nominacyjnego z uwagi na jego arbitralność oraz dokonanie wyboru na podstawie niejasnych kryteriów doboru kandydatów stwierdzić należy, że rozpoznanie sprawy na posiedzeniu Krajowej Rady Sądownictwa, zgodnie z art. 31 ust. 1 u.k.r.s., zostało poprzedzone pracami zespołu członków Krajowej Rady Sądownictwa. Jak

wynika z protokołów posiedzenia zespołów w dniach 3 i 5 grudnia 2019 r., kandydatury wszystkich osób biorących udział w konkursie, w tym również Skarżącego, zostały szczegółowo omówione. Ponadto zespół - przed podjęciem stanowiska - przeprowadził naradę, w ramach której dokonał analizy dokumentów załączonych do przekazanych Krajowej Radzie Sądownictwa zgłoszeń kandydatów, zwracając szczególną uwagę na sporządzone o kandydatach oceny kwalifikacyjne, opinie przełożonych, rekomendacje, informacje dotyczące doświadczenia zawodowego, opinie Kolegium Sądu i oceny Zgromadzenia Ogólnego Sędziów oraz inne dołączone dokumenty. Następnie zespół przeprowadził analizę oraz ocenę poszczególnych kandydatów i uwzględniając ustawowe kryteria wyboru na urząd sędziego sądu okręgowego postanowił rekomendować Krajowej Radzie Sądownictwa przedstawienie z wnioskiem o powołanie kandydatury: M. D. A., M. M. B., D. F. Ż., M. G., J. J., D. J., J. E. J., A. J. K., A. M., B. O., F. P., K. M. S., J. E. S., P. P. S., A. S. C., M. P. S., M. W. W. .

Podkreślić należy, że konstytucyjne i ustawowe prawo Krajowej Rady Sądownictwa do własnej oceny osób zgłaszających się na wolne stanowiska sędziowskie znalazło rozwinięcie i skonkretyzowanie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który w wyroku z 15 lipca 2009 r. (III KRS 11/09) stwierdził, że „okoliczności, jakie spowodowały, że kryteria przybrały postać niekorzystną dla odwołującej się, nie poddają się ocenie Sądu Najwyższego. Podobnie nie należy do oceny Sądu Najwyższego, dlaczego właśnie te kryteria miały udział w negatywnej decyzji Krajowej Rady Sądownictwa. Z punktu widzenia zgodności z prawem procedury decyzyjnej istotne jest to, że miały charakter wymierny i przemawiały na niekorzyść odwołującej się.”. W ramach ustanowionych regulacji materialnoprawnych określających kryteria selekcji kandydatów i obsadzania poszczególnych stanowisk sędziowskich, przedstawienie wniosku o powołanie na stanowisko sędziowskie łączy się z wyłączną kompetencją Krajowej Rady Sądownictwa do oceny merytorycznej kandydatów aspirujących do sprawowania urzędu sędziego. Krajowa Rada Sądownictwa w tym konkursie nominacyjnym dokonała oceny wskazanych wyżej materiałów dotyczących poszczególnych kandydatów i z zachowaniem reguł postępowania uznała, że wymagania ustawowe stawiane kandydatom na stanowisko sędziego sądu okręgowego spełniają

kandydaci przedstawieni Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie w zaskarżonej uchwale.

W pewnym zakresie zarzuty zawarte w odwołaniu stanowią swoistą polemikę z oceną kandydatury odwołującego się, dokonaną przez Krajową Radę Sądownictwa. Dotyczą one niezadowolającego - z perspektywy skarżącego - rezultatu oceny jego kandydatury na wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w P.. Należy jeszcze raz podkreślić, że rezultat tej oceny nie podlega kontroli odwoławczej, albowiem stanowi rdzeń konstytucyjnej roli Krajowej Rady Sądownictwa, jako organu niezależnie rozstrzygającego o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie sędziów. Poza zakresem kognicji Sądu pozostaje weryfikacja zasadności rozstrzygnięcia zawartego w uchwale. Sąd Najwyższy nie może zajmować się rozpatrywaniem kwalifikacji kandydatów na sędziego, jak również decydować o tym, który z nich powinien zostać przedstawiony Prezydentowi do powołania do pełnienia urzędu (wyrok Sądu Najwyższego z 6 października 2016 r., III KRS 24/16, LEX nr 2141231).

Zbyt daleko idący pozostaje podnoszony przez odwołującego się zarzut naruszenia art. 2, art. 32 ust. 1 oraz art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, polegający na niedokonaniu oceny jego kandydatury na równych zasadach, jak innych kandydatów rekomendowanych przez Krajową Radę Sądownictwa w tym postępowaniu, bowiem Krajowa Rada Sądownictwa przy ocenie kandydatów na siedemnaście stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w P. stosowała reguły oraz kryteria odpowiadające zasadom równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej. Krajowa Rada Sądownictwa zobligowana jest do wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, przy wzięciu pod uwagę między innymi, że art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej gwarantuje każdemu obywatelowi prawo ubiegania się o przyjęcie do służby publicznej, nie gwarantując jednak przyjęcia do tej służby. Jego stosowanie wymaga zapewnienia równych szans w dostępie do służby i stosowania jasnych oraz przejrzystych kryteriów oceny kandydatów. Ponadto podstawę działania Krajowej Rady Sądownictwa

stanowi również art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej zakazujący stosowania dyskryminujących kryteriów oceny.

Niemniej, rację ma Skarżący, iż uzasadnienie przedmiotowej uchwały nie jest dostatecznie precyzyjne i powinno zostać rozbudowane i nacechowane większą ilością wyodrębnienia elementów klasyfikacyjnych. Odwołujący podnosił m.in, iż jego kandydatura uzyskała lepszą ocenę sędziego wizytatora, Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) oraz Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji (...) niż kandydatury Uczestników: M. A. , M. B. , D. F. Ż., J. J. , D. J. , J. J. , A. K. , F. P. , J. S.. W powyższym aspekcie słuszne pozostają uwagi skarżącego. Uzasadnienie Uchwały w tym zakresie jest bowiem lakoniczne i sprowadza się do stwierdzenia, że spełniają oni kryteria ustawowe wyboru wskazane w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 u.k.r.s., a kandydatura Odwołującego ich nie spełnia. Podobnie Wnioskodawca podnosił m.in., że Uczestnicy: M. A. , D. F. Ż., A. K. otrzymali wprost negatywne opinie Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) oraz Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji (...). Ich praca i doświadczenie zawodowe zostały też znacznie gorzej ocenione przez sędziów wizytatorów niż ocena Odwołującego.

Z uwagi na powyższe zachodzi konieczność uchylenia punktu drugiego uchwały w zakresie dotyczącym A. K. , na podstawie dyspozycji art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.k.r.s., w pozostałym zaś zakresie, tj. co do punktu pierwszego uchwały, postępowanie ulega umorzeniu.